

.....și m-au numit femeie

Gerra Orivera

deși uitaseră demult sunetul aurorei boreale când se scurge în piele
și noaptea adoarme chircită în vertebre pietrificate
în transhumanță de vise mereu spre doar spre
desăvârșire ciobită de ispită
de niciunde răsar pretutindeni curg pe limba bărbatului
insinuată în epiderma cuceritoare
precum sufleurul în urechea actorului înfig steaguri în fiecare soare
amprentă de moliciune hipnotică festin de magie repetabilă
de la încheietura gândului trezesc somnul
învăț să înoate lin întâmplările din care bărbatul mușcă sarcastic și dur
dau drumul mărilor din falange după ce le-am învățat corăbiile să despice silabele
deșerturi între două singurătăți obeze
pentru plusvaloare luna aleargă să arginteze tot ce-a trecut prin botezul brațelor mele
eva părăsește vortexul inimii fără regrete e afiliată unei organizații stelare
din arătătorul meu lumea geme înjunghiată de uri și războaie
morții ies din cripte să ducă viul în spate ca pe-o golgotă
pe cruci incendiare lumea se răstignește

doar înălțarea încă-i semn de-ntrebare
la confluența albastrului din sânge